

עמ"ת 7413/02/23 - נעים קלאלוא נגד משטרת ישראל/לשכת תביעות תעבורה גליל - עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 7413-02-23 קלאלוא נ' משטרת ישראל/לשכת תביעות תעבורה גליל - עכו
לפני כבוד השופטת ישראלה קראי-גרון
העורר נעים קלאלוא
נגד
המשיבה משטרת ישראל/לשכת תביעות תעבורה גליל - עכו

החלטה

בפני ערר על החלטת בית משפט לתעבורה (כב' השופטת יונת הברפלד) מיום 30.1.2023 בתיק 6618-08-22 (להלן: "ההחלטה"). ההחלטה ניתנה במסגרת בקשה שהגישה המשיבה עוד ביום 11.8.2022, בדיון שבו נכח העורר עצמו, ובה ביקשה המשיבה לעבות את תנאי השחרור המגבילים אשר נקבעו ע"י קצין המשטרה ביום 9.8.2022 בנוגע לעורר (להלן: "התנאים"). בהחלטה קבע בית המשפט קמא כי יש מקום לעבות את תנאי השחרור והערובה בעניינו של העורר, ויש להוסיף מפקח שיפקח על העורר בעת מעצר הבית. משכך, קבע בית המשפט קמא דיון ליום 1.2.2023, שעד אליו ידאג העורר להעיד מפקחים פוטנציאליים מטעמו, כאשר עד למועד הדיון ימשיכו ויחולו התנאים שנקבעו בנוגע לעורר ע"י קצין המשטרה, ואותם ביקשה המשיבה לעבות.

עיון במסמכים הרלוונטיים מלמד שלדיון שנקבע ע"י בית משפט קמא ליום 1.2.2023 לצורך קביעת מפקח התייצב העורר עם בא כוחו ושם נטען כי לא התקבלה אצלו (הסנגוריה הציבורית) ההחלטה, ולפיכך לא הובאו מפקחים פוטנציאליים, והתבקשה דחייה קצרה. בית המשפט נעתר לבקשה ודחה את הדיון ליום 8.2.2023.

יצוין כבר עתה כי הערר בפניי הוגש ביום 5.2.2023, ובהחלטתי מאותו יום הסבתי את תשומת לב ב"כ העורר כי עיון במסמכים מלמד שקבוע דיון בבית משפט קמא ליום 8.2.2023, אשר אפשר וייתר את הדיון בערר. כמו כן בהחלטה מאותו יום נקבע דיון בפניי ליום 8.2.2023. סברתי כי בכך ניתן יהיה למנוע את המשך דחיות הדיונים בעניינו של העורר, אשר גרם למצב שבו בקשה לעיבוי התנאים, אשר הוגשה באוגוסט 2022, נדונה רק ב-30.1.2023, וגם אז לא הושלם הדיון בה בשל בקשה נוספת לדחיית דיון שהוגשה ע"י ב"כ העורר ביום 1.2.2023.

למרות החלטתי, הגיש ב"כ העורר מטעם הסנגוריה הציבורית ביום 8.2.2023 בקשת דחייה נוספת לבית משפט קמא, מן הטעם שהוגש על ידו ערר על ההחלטה. בבקשה לא צוינה החלטתי מיום 5.2.2023 המסבה את תשומת הלב לחשיבות קיום הדיון ביום 8.2.2023 בבית משפט קמא.

בית המשפט קמא קיבל את הבקשה ודחה את הדיון בפניי ליום 9.2.2023. דבר זה אילץ אותי לדחות את הדיון בערר ליום 9.2.2023, מתוך תקווה שעד אז תינתן החלטה בבית המשפט קמא. ביום 9.2.2023 שוב טען ב"כ העורר כי הוא מבקש דחיית הדיון בבית המשפט קמא, לאור קיומו של הערר בפניי ביום 9.2.2023.

לאור עמדת ב"כ העורר, ולמרות שב"כ המשיבה ביקש לעצור את העורר עד תום ההליכים בעניינו, כנראה לאור

התנהלותו, החליט בית משפט קמא להמתין לתוצאות הערר בפניי, על מנת לתת הנחיות לגבי המשך ההליכים. כך נוצר מצב בו החלטת קצין המשטרה בדבר תנאי השחרור בערובה, שניתנה בעניינו של העורר עוד ביום 9.8.2022, נותרה בעינה עדיין, וטרם נדונה הבקשה לעיבוי התנאים שהוגשה ע"י המשיבה עוד ביום 11.8.2022. בפועל בדרך זו השיג העורר עד כה את מטרתו והביא להותרת אותם תנאי שחרור בערובה על כנם.

לצורך הבנת החלטה זו ראוי לתאר בפרוטרוט את התנהלותו של העורר בעניינו עד כה, כמפורט באופן ברור ותמציתי ע"י ב"כ המשיבה בטיעוניה בפניי, עד לדיון שהוביל למתן ההחלטה.

מדובר בעורר אשר נעצר ביום 9.8.2022 בגין עבירה של נהיגה בפסילה, פקיעת רישיון נהיגה של למעלה משנתיים, נהיגה ללא ביטוח ונהיגה בקלות ראש. העורר שוחרר בו ביום ע"י קצין משטרה בתנאים הבאים: מעצר בית מלא בביתו בכפר עילוט, כאשר ניתן לו אישור ע"י קצין המשטרה לעבוד במאפייה, ערבות עצמית על סך 5,000 ₪.

כאמור ביום 11.8.2022 נערך דיון בבקשת המשיבה לשחרור בערובה בתנאים מגבילים, כאשר המשיבה ביקשה להורות על הארכת תנאי שחרורו של העורר, תוך עיבוי תנאי השחרור בערובה בתנאים הבאים: פיקוח ע"י ערבים מתאימים, וערבות צד ג'.

בדיון זה נכח העורר בעצמו וביקש לדחות את הדיון בעניינו וזה נדחה ליום 17.8.2022, כאשר תנאי השחרור בערובה (ללא עיבוי) כפי שקבע קצין המשטרה, נותרו בעינם.

ביום 17.8.2022 נערך דיון נוסף בנוכחות העורר ובא כוחו, שם נטען כי אין אפשרות לעורר להביא מפקחים, והתבקשה דחייה לצורך צילום חומר החקירה. הדיון נדחה ליום 31.8.2022, ונקבע כי התנאים שהוטלו ע"י קצין המשטרה ייוותרו בעינם עד מועד הדיון ועד החלטה אחרת.

ביום 31.8.2022 נערך דיון אליו לא התייצב העורר, והוצא צו הבאה כנגד העורר.

ביום 22.9.2022 נערך דיון נוסף בעניינו של העורר, שם נטען מפי ב"כ העורר דאז שהעורר איננו משתף איתו פעולה. הובהר כי צו ההבאה שהוצא לא בוצע, וחודש צו ההבאה.

ביום 3.11.2022 התקיים דיון נוסף בעניינו של העורר, אליו שוב לא התייצב העורר, ושוב חודש צו ההבאה.

ביום 1.1.2023 התקיים דיון בנוכחות העורר, שם לראשונה טען העורר כי הוא מבקש מינוי סנגור מטעם המדינה. הובהר לעורר בדיון, לאחר שנדמה היה לבית המשפט כי זה אינו מבין שניתנה החלטה בעניינו על מעצר בית, כי הוא אמור להיות במעצר בית, והותר לו רק לצאת ממעצר הבית לצורך עבודה במאפייה. בדיון מונה לעורר סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית והדיון בעניינו נדחה שוב ליום 29.1.2023.

ביום 29.1.2023 התקיים דיון בנוכחות העורר ובא כוחו מטעם הסנגוריה הציבורית, אשר ייצג אותו גם בהליך כאן. נטענו טענות הצדדים ובית המשפט קיבל את בקשת המשיבה לעיבוי התנאים ביום 30.1.2023, בהחלטה בה נקבע מועד קרוב לדיון בזהות המפקחים ליום 1.2.2023. בדיון זה כאמור התבקשה שוב דחייה ע"י ב"כ העורר, הכול כמתואר ברישא להחלטה זו.

מן האמור לעיל עולה כי בפועל, בשל התנהלות העורר, בשל אי התייצבותו לדיונים בעניינו, ובשל הגשת בקשות דחייה,

לאחר שזה החל להיות מיוצג ע"י הסנגוריה הציבורית וכן התייצב לשני דיונים בעניינו, טרם נדונה בקשת המשיבה לעיבוי תנאי השחרור בערובה, אשר הוגשה כבר בחודש אוגוסט 2022. כמו כן מן האמור לעיל עולה שכל עוד לא היה העורר מיוצג, הבנתו את תנאי שחרורו בערובה לא הייתה מרבית, והוא לא היה מודע לעובדה שהוא נתון במעצר בית, למעט רשות לעבוד במאפייה.

משכך, בקשת העורר כיום לבטל החלטת בית משפט קמא בנוגע לעיבוי התנאים, בין השאר בגלל חלוף הזמנים, תמוהה בהתחשב בעובדה שהעורר עצמו לא אפשר דיון ממשי בבקשה, מאז חודש אוגוסט 2022.

תמוה גם טיעונו של ב"כ העורר בפניו לפיו התנהלות העורר היא עניין של יום יום בענייני תעבורה, בהם נאשמים לא מתייצבים לדיונים, ויש להסכין עם תופעה זו.

עיון בהודעת הערר מלמד כי לדעת ב"כ העורר החלטת בית המשפט קמא שגויה משום שזו דנה בשאלת מסוכנות העורר, אגב הדיון בבקשה לעבות את תנאי השחרור בערובה, למרות שבהתאם להוראות החוק אין לדון בשאלת מסוכנות לצורך קביעת תנאי שחרור בערובה. לטענת ב"כ העורר, שחרור בתנאים מגבילים נועד רק להבטיח התייצבות העורר לחקירה ולהליכים משפטיים בעניינו, ולפיכך אין רלוונטיות לשאלת המסוכנות. כן טוען ב"כ העורר כי בנסיבות העניין, בהתחשב בטיב העבירה שמיוחסת לעורר, שעניינה עבירות תעבורה, ובהתחשב בחלוף הזמן, היה מקום לשקול הקלה בתנאים ולא להוסיף תנאים כמבוקש ע"י המשיבה.

עוד מסב ב"כ העורר את תשומת הלב לעובדה כי חלף זמן ניכר ועניינו של העורר בתיק העיקרי טרם הוכרע, וסביר להניח כי העונש שיוטל על העורר, אם זה יורשע בדיון, יהיה כזה שהתקופה בה הוא נתון למעצר בית בתנאים מגבילים תהיה ארוכה מהעונש שיוטל עליו, אם יוטל.

ב"כ המשיבה טענה כי דין הערר להידחות, הסבה את תשומת הלב להתנהלות העורר, אשר גרמה להכשלת סיום ההליך המשפטי בעניינו ולהימשכותו, באופן שבו היה ראוי דווקא להחמיר עימו ולעצרו עד תום ההליכים. כמו כן הסבה ב"כ המשיבה את תשומת הלב לבזבז הזמן השיפוטי ובזבז משאבי הציבור בעניינו של העורר, אשר לא התייצב פעם אחר פעם לדיונים בעניינו והיה צורך להוציא צו הבאה, ולהטריד שוטרים כדי להבטיח הבאתו לבית משפט.

לעניין זה השיב ב"כ העורר כי מאז שהוא מיוצג ע"י הסנגוריה הציבורית, העורר כן התייצב לדיון.

אשוב ואבהיר, מאז שהחל העורר להיות מיוצג ע"י הסנגוריה הציבורית, בחודש ינואר 2023, התקיימו שני דיונים בלבד, מתוך שלל הדיונים שהתקיימו עד אז בעניינו, וגם בהם התבקשו דחיות. לפיכך קשה ללמוד מהתנהלות באותם שני דיונים על התמונה הכללית, לפיה מעתה והלאה ישתף העורר פעולה עם ההליך. מה גם שלא ניתן להבטיח שייצוג העורר יימשך, וכי העורר ימשיך וישתף פעולה עם מייצגו, שהרי בעבר התלונן עורך דין אחר שייצג אותו שהעורר אינו משתף פעולה איתו.

עוד אבהיר כי העורר ובא כוחו לא הציעו כל הצעה אחרת שיהיה בה עיבוי תנאי השחרור ללא צורך במינוי מפקח. אזכיר כי המשיבה ביקשה לעבות את תנאי השחרור בדרך של קביעת פיקוח ערבים מתאימים וערבות צד ג'. העורר לא הציג מצידו כל הסכמה למתן עיבוי בכל דרך שהיא, לרבות לא בדרך של הפקדת ערבות צד ג', דבר שאולי היה מיתר הצורך לדון בקיומו של מפקח.

הכרעה

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים בפניי, אני סבורה כי דין הערר להידחות.

אני סבורה שגם אם דן בית המשפט קמא בשאלת מסוכנות העורר, הוא עשה כן כי לדעתו מדובר בדיון בסוגיות דומות המחייב בדיקת כל התנאים הנדרשים בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים. בית המשפט קמא סבר כי יש לדון בבקשה העומדת לפניו באופן דומה.

משכך, לא ניתן לומר שבית המשפט קמא ביסס את הכרעתו על העובדה שמסוכנות העורר היא זו המחייבת עיבוי תנאי השחרור, אלא השווה בין הבקשה שנדונה בפניו והתנאים הנדרשים בבקשה למעצר עד תום ההליכים, תוך קביעה שבעניינו של העורר מתקיים הנדרש לעניין קיומה של עילת מעצר.

קריאת החלטת בית משפט קמא מלמדת כי זה סבר שעיבוי תנאי השחרור והערובה נדרש לאור נסיבותיו האישיות של העורר, התנהלותו והעובדה שהוא בהתנהלות זו מכשיל את הבירור המשפטי הנדרש בעבירה בה הוא מואשם, לא מתייצב לדיונים ומגיש בקשות דחייה אין ספור.

אני סבורה אפוא שהחלטת בית משפט קמא סבירה, נכונה ומוצדקת, ותואמת את הנדרש לבדוק שעה שנדונה בקשה לעיבוי תנאי שחרור בערובה. אני סבורה שעיבוי התנאים נדרש לצורך הבטחת התייצבות העורר לדיונים, לאור התנהלותו המתוארת לעיל.

אשר לקביעה הנחרצת כי אל לו לבית משפט קמא, כאשר הוא דן בצורך להטיל הגבלות על משוחרר בערובה, להטיל הגבלות שאינן נדרשות אך ורק להבטיח התייצבותו לבית המשפט, אין לי אלא להפנות לדברי כב' השופט יצחק עמית בבש"פ 1332/21, **פלוני נ' מדינת ישראל**, החלטה מיום 3.5.2021, בה קבע כב' השופט עמית כי מעשה של יום ביומו הוא שהתביעה מבקשת, מקום בו לדעתה המקרה איננו מצדיק מעצר עד תום ההליכים, או שבית המשפט סובר כך, להטיל תנאים לשחרור בערובה שיקהו הן את מסוכנות הנאשם והן את החשש משיבוש הליכי משפט, ולכן במקרים כאלה לא תחול מגבלה שלפיה ניתן להטיל כנגד נאשם כזה רק תנאים שנועדו להבטחת התייצבותו למשפט.

אשוב ואציין כי במקרה דנן, לאור התנהלות העורר כפי שתוארה לעיל, מדובר בתנאים שמבקש בית המשפט קמא להטיל, על פי בקשת המשיבה, והם נדרשים לאור התנהלות העורר עצמו, שעושה כל שביכולתו להימלט מאימת הדין.

אשר על כן, הערר נדחה.

הדיון יוחזר לבית משפט השלום, אשר יקבע בהקדם האפשרי דיון בעניינו של העורר, בכל הנוגע לעיבוי תנאי השחרור בערובה.

המזכירות תמציא בדחיפות החלטה זו לצדדים, אשר הסכימו כי ההחלטה תישלח להם בדואר ותינתן שלא בנוכחות העורר.

ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ג, 12 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

